

Möte med Astrid Lindgren

De flesta barn, om inte alla, har sina upplevelser av Astrid Lindgrens sagor och berättelser. Böckerna och inte minst alla filmerna har gett en bild av en barndom som präglas av idyll och lek. Men också faror som lurar alldeles i närheten.

Vuxenvärlden finns där men de vuxna är nästan alltid bakgrundsfigurer.

Pippi bröt stilen

Jag var bara 4 år när boken om Pippi Långstrump gavs ut 1945 på Raben och Sjögrens förlag. Den hade tidigare refuserats av Bonniers, något som de säkert har ångrat många gånger om. Pippi kom alltså att bli den första barnboksfigur som jag upplevde som barn. Jag hade förstås läst eller lyssnat till små snälla söndagsskoleböcker tidigare, men när Pippi kom och vände upp och ner på det mesta, blev hon min favorit. Jag har sedan fortsatt att läsa allt jag har kommit över av Astrid Lindgrens böcker. Jag kan inte skryta med att jag har läst allt, men ganska många har det blivit under årens lopp.

Favoritböcker

I mitt arbete som lärare har jag haft möjlighet att om och om igen läsa mina favoritböcker. Där finns böckerna om Madicken, Emil, Tjorven, Ronja, bröderna Lejonhjärta och framför allt *Mio min Mio*.

En klo av järn

Att *Mio min Mio* är en av favoriterna hör nog ihop med minnet av den gången jag läste den för mina egna barn. Vi var tillsammans med goda vänner ute på en hel veckas kanotfärd uppe i Hälsingland. En kväll satt vi runt lägerelden och jag läste den spännande händelsen när Mio kämpar sig uppför en trapp. Han tappar fotfästet och då kommer någon. Mio sträcker ut sin hand mot den som han tror är vännen Jum-Jum, men han känner att det inte är en hand han möts av utan en klo av järn. Den känslan både vi vuxna och barnen upplevde då går nästan inte att beskriva. Kapitlet slutade här och vi hade bestämt att vi

Astrids eget omslag till Pippi, ur M Strömstedts bok om Astrid, sid 249

skulle gå och lägga oss när kapitlet var slut. Som ni kanske förstår gick det inte att sluta. Ingen av barnen hade kunnat sova då.

Sångerna

Jag har också använt mig av Astrid Lindgrens många vackra och roliga sånger. En klass jag hade älskade dessa

Fotograferat av Kerstin 1995-09-10

sånger och det fick till följd att vi klädde ut oss och åkte runt till olika skolor och dagisar och sjöng och berättade om de olika figurer vi spelade.

Det var härligt. Luffarvisan och Linas sång: *"Varför är jag inte vacker....?"* var några av de bästa. Naturligtvis sjöng vi Idas sommarvisa, den sjungs ju vid varje skolavslutning runt om i vårt land numera.

Ett personligt möte

Jag har också haft tillfälle att träffa Astrid Lindgren personligen och det är jag mycket tacksam för.

I mitt arbete som skolbibliotekarie fick jag 1995 möjlighet att tillsammans med några andra "bokmänniskor" här i Upplands Väsby åka ner till Toftaholm i Småland för att vara med när Astrid skulle få Mickelspriset. Mickelspriset tilldelas "årets berättare". Vad var naturligare än att just Astrid skulle få det allra första?

Prisutdelningen skulle ske tidigt på måndagsförmiddagen, så vi reste ner till Toftaholm redan på söndagen.

När vi kom in matsalen för att äta middag satt redan ett sällskap vid bordet intill. Det var Astrid Lindgren med sina systrar och fler andra kända personer, bl a Margareta Strömstedt, som stod Astrid nära under många år och som också har skrivit en mycket läsvärd bok, som heter *"Astrid Lindgren - En levnadsteckning"*

Efter middagen gick vi till salongen för att dricka kaffe på maten. Vi från Väsby inbjöds då att slå oss ner tillsammans med Astrid och hennes systrar.

Repris 2 oktober

Det blev en mycket glad och uppsluppen afton som jag tänkte återkomma till vid tisdagsgruppens samling den 2 oktober.

Jag kommer då att fortsätta berätta om min favoritförfattare Astrid Lindgren, som skulle ha fyllt 100 år den 14 november.

Text: Kerstin Neider